

ΑΝΑΪΡΕΣΙΣ
 ΑΘΑΝΑΣΪΟΥ ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ.

α

Καρδίᾳ γενναία, ψυχὴ ἀνδρεία,
 Τί σὲ συγχίζουν τὰ ἐναντία;
 Πάυει τὸ θέρος, ἢ ὥρ' ἀλλάζει,
 Χειμῶνας πιάνει, τί σὲ πειράζει;
 Βρονταὶ καὶ ὄμβροι κεραυνοκρότοι,
 Τάχα σ' ἐσένα τώρ' εἶναι πρῶτοι;
 Τοῦτα τὰ πάθη δειλοὺς συγχίζουν,
 Πρόβδατα πλήττουν, λαγοὺς φοβίζουν.
 Πάγος, Βορέας, Σκύθης αἰέρας
 Εἶναι παιγνίδια τῆς ἀτμοσφαίρας.

β

Χλωμαίν' ἢ χλόη· Τί αὖ συγχίζει;
 ἔχεις τὴν Δάφνην ποῦ πρασυνίζει.
 Φεύγουν αἱ νύμφαι, ἅμα ὀρυάδες,
 Ἀδιαφόρει, ἔχεις Παλλάδες.
 Ἄς πᾶν αἱ Νύμφαι, ἄς πᾶν 'ς τὸ σπίτι,
 Μέσα 'ς τὴν πόλιν, 'ς τὸν γυναικίτη.